

CAMPANIA ELECTORALĂ - FIUL RISIPITOR AL DEMOCRAȚIEI

General-locotenent (r) dr. Grigore STAMATE

Cu surele, cu trâmbițe și cu sacul împovărat de promisiuni, fiul risipitor al democrației a revenit la matca, pe firul căreia se rostogolește o dată la patru sau la cinci ani. Și, chiar dacă anticipat declanșării oficiale, din carul ai cărui boi trag aiurea, sloboade îndemnuri, invective și făgăduieli copleșitoare. Încât, printre huruituri și sudalme, pocnesc – în stânga și-n dreapta – asigurări despre o perspectivă, cum n-a intuit românul vreodată. Despre o viață ca-n Eden, în care în loc de indicele de referință, pensiile vor fi multiplicat prin carate, iar salariile vor devansa trendul occidental; economia v-a bubui puternic, iar explozia bunăstării va atinge sute de kilotone. Ce-i drept, mai nimic despre gradul de educație, despre nivelul de cultură, despre investiții, despre tineri, despre responsabilitate, tradiții, credință, morală și atașament față de țară și de popor, ca și când nu acestea, laolaltă, ar reprezenta puterea mamei sfinte: democrația.

Așadar, scoasă din tipicul său cunoscut, hermafrodita campanie electorală s-a substituit, cu totul, oricărei forme de organizare și de conducere a unei societăți, în care poporul aproape că nu mai contează. Și, pe o asemenea scenă așa-zisă „politică”, în care actorilor de prestigiu nu le mai este permis să evolueze, se dau în spectacol figuri de o reprezentare îndoielnică, care nu au nimic în comun cu ceea ce presupune spectacolul de excelență.

Dar, asta-i situația, cu care deja am fost obișnuiți în ultimii ani și – din lipsa de altceva ori din nepermisiune a altceva – trebuie să defilăm cu destui dintre „fruntașii” promovați tocmai din ariergarda plutonului. După criteriile adoptate sau impuse după exigența comunitară, care – fie vorba între noi – nu se prea înghesuie să ne promoveze valorile, căroră – slavă Domnului! – le stă mai bine așa cum sunt așezate la nivelul stalului, dincolo de care se expun scenele unui teatru de un dramatism aparte.

Fără vreun program mai acatării, care să scoată țara din marasmul în care bălțește de prea mult timp, fiecare partid sau formațiune se străduiește să-și impună candidații, în sarcina căroră pun calități, la care nici măcar aceștia nu au visat vreodată. Și, în lipsă de altceva mai bun ori neavenit, încearcă să scoată carul popular din mlaștina în care, chipurile, alții l-au împotmolit, cu aceiași opintitori. Adesea, obișnuiți să tragă sfori și mai puțin să se înhame la căruță. Adică, la eforturi concrete, alături și în folosul celor pe care se angajează să-i reprezinte. Iar, pe de lături – așa, ca pentru încurajare sau, mai știi, pentru descurajare – latră fel de fel de lighioane, care nu au nimic în comun cu interesul național. O veritabilă fabulă națională, fără de nicio morală – mai degrabă, cu moralitate îndoielnică – ce l-ar surprinde până și pe „părintele” Esop.

Devansând până și cele mai exigente rigori legislative, campania electorală s-a declanșat în forță, cu imputări care exced până și postul Sfintelor Paști. Reale, imagine ori, pur și simplu, prin nepermise scorneli, invectivele se scurg rușinos printre loitrele unui car, de ale cărui leuci s-au agățat scaieții de-aiurea și se înfruptă fără de nicio rușine din holda neamului.

Da, suntem în plin post al Paștelor, când – fie și așa, virtual – ar trebui să-i fim alături Fiului lui Dumnezeu și să-i urmăm calea prin atitudine și credință adevărată. Și, înainte de a ne urmări interesul personal, cu-atâta rapacitate, să-i descifrăm semnificația sacrificiului și să ne împărtășim cu pilda Sa. Ar trebui să ne uităm mai adânc în oglinda sufletului, să ne temperăm râvna și să ne echilibrăm dorința, pe potrivă capacităților și calităților necesare unui candidat, care merită să reprezinte obștea, comunitatea și națiunea într-o potențială desemnare. Dar, înainte de a purcede pe un drum ale cărui făgașuri nici măcar nu le intuim, înainte de a ne angaja să urcăm spre Dealul Crucii, să ne ducem, cu cinste, propria cruce și, aidoma Domnului, să oferim electoratului exemplul cuvenit, să ne demonstrăm meritele și nicidecum slăbiciunile.

Pentru că, mulți dintre cei cu pretenții, își poartă crucea fără strădanie harică sau, mai exact, cară în spinare o cruce potrivnică voinței naționale, o cruce cu iz păgân, dincolo de adevărata și dreapta credință. Uneori, fără să ia aminte la ceea ce săvârșesc, cu atâta ușurință.

Campania electorală, acest copil răsfățat al democrației, poate fi adus la standarde normale numai prin sinceritate, prin angajament real și prin dăruire dincolo de orice interes, în favoarea propriei națiuni, a propriului popor, prea îndelung căpușat și manevrat de forțe malefice. Forțe oculte, străine de

orice simțământ românesc, care nu au nimic sfânt în manifestarea lor, ca și în grija față de o populație atât de tolerantă, atât de naivă și grabnic predispusă la obediență.

Dar, toate acestea nu s-ar petrece astfel și nu s-ar perpetua peste vremi, dacă nu ar găsi în plai mioritic exagerat de multă îngăduință și permisiune, într-un teren fertil, față de cei care nu ne-au vrut și nu vor dori niciodată binele. Din nefericire, între acea parte dintre alogenii dușmani, chiar și unii dintre românii de proastă condiție. Dintre care unii nu mai vor să se mai desprindă de căruța plină de avanataje, iar pentru asta sunt dispuși să-și vândă și sufletul.

Tocmai de aceea, românilor de bună credință le reamintim ce ne spunea tuturor regretatul academician istoric Florin Constantiniu, într-o împrejurare asemănătoare: „Principalul vinovat de această situație este însuși poporul român! El ilustrează perfect observația că «un popor de oi naște un guvern de lupi». Spiritul de demisie, pasivitatea, resemnarea românilor au permis clasei politice să-și bată joc, nepedepsită, de țară. Lipsit de spirit civic, poporul român nu a fost capabil, în acești douăzeci de ani (la fel de valabil și după treizeci și patru de ani – n.n.), să tragă la răspundere clasa politică sau să «tempereze» setea ei de înavuțire. Pe român nu-l interesează situația generală. Dacă prin fin, naș, cumnat amic etc., și-a rezolvat păsul lui, restul ducă-se știm noi unde! Cum să îndrepti o țară când cetățenii ei se gândesc fiecare la sine, și nu la binele comun?!”